

Posudek diplomové práce Viktora Paluše

Viktor se rozhodl pro monumentálnost. Vytvořil velký a technicky náročný sochařský objekt. Téma sochy je moloch – tedy něco negativního nebezpečného a hrozivého. V mnoha směrech se tak vztahuje ke své bakalářské práci, a to jak vědomě a cíleně, tak i nechtěně. Vráťím se k jeho bakalářské práci citací z mého bakalářského posudku. - Bakalářská práce Viktora Paluše přesně naplňuje představu o pozitivěch a nedostatcích závěrečné práce studenta bakalářského studia. Je velkoryse nadechnutá a zároveň je nedotažená. Vizuálně i tematicky jednoduchá socha chobotnice staví hlavně na monumentalitě, realistické formě a výrazné barevnosti. – konec citace. Myslím, že ve velkorysosti a nádechu se Viktor v diplomové práci se svojí bakalářskou prací setkává. Jeho objekt má délku 7 metrů. Dokončení práce se mu rovněž protáhlo na dvojnásobný čas i když s tím, že se mu práce rozšířila na dva objekty. Naproti tomu, v tématu práce, se chce zcela cíleně od bakalářské práce odříznout. Nechce být tematicky jednoduchý. Jako námět si zvolil zobrazit zlo a svoji práci nazval moloch. Nevím, jakou má Viktor osobní zkušenost se zlem. Myslím si, že definovat skutečné zlo je velice těžké. Nevím také, jestli je to dobré. Uvádí, že zpodoběním zla se přiblíží k definici dobra. Možná je ale skutečným důvodem, proč se k takovému tématu uchýlil, vnitřní zklamání z předchozí práce, která ho vyčerpala a možná vnitřně zklamala. Možná si rozbil představu o tom, že pracností, technickou náročností a velikostí se také znásobí a prohloubí myšlenka. Já osobně považuji ale jeho sochu chobotnice za krásnou a stačí mi to. Možná se Viktor stal obětí racionálních představ o umění, o tom, že na prvním místě je myšlenka vyjádřená a předaná emocí. Cítím a myslím, že je to naopak. Emoce je první impulz pro tvoření i pro předávání, myšlenka bez emoce ztrácí smysl. Pro autora je to ale velice nejistá a zranitelná pozice a tak stačí pár poznámek a je znejistěn. Čím víc je umělec do práce ponořený a čím víc technických detailů řeší, tím pomaleji se s výsledkem srovnává. Na soše, je tvořivých okamžiků jen pár procent, zbytek je technicky kreativní práce. Odpoutat se od ní a zapomenout na ni, abych se mohl na sochu podívat nezatíženě, trvá někdy dost dlouho. Viktor dělal na Žluté chobotnici hodně dlouho a tak odstup od této práce ještě nemá. Ve své diplomové práci tak reaguje sám na sebe a tak chápu i jeho projekt Moloch. Tíha nejistoty a nedůvěry se v délce šesti metrů zvedá v několika bodech nad podlahou. Forma sochy je jasná, redukována do tvaru složeného asi z padesáti trojúhelníků. Jde sice ve výsledku o abstraktní tvar ale, protože abstrahovat je možné jen něco konkrétního, vypůjčil si Viktor jednu mojí naskenovanou sochu hráče. Postupně ji z několika milionů trojúhelníků zredukoval asi na padesát. Mohl si vybrat z velkého množství nejrůznějších modelů, které se nám v databázi 3D studia nashromáždily a ve výsledku by nikdo absolutně nepoznal, co vlastně zredukoval. Já jsem také samozřejmě nepoznal ani v nejmenším původní model Viktorovy sochy. Ale zeptal jsem se ho na to, protože redukce je fascinující proces. Redukce polygonů v určité fázi mění oblité tvary soch do kubizujících tvarů, podle matematické logiky nejideálnějšího dělení povrchu. Byl jsem zvědavý, z jakého tvaru začal. Viktor mi ukázal postupnou redukci mé sochy v jednotlivých fázích, kterými prošla. Přijal jsem to po technické stránce se zaujetím a radostí, v osobní rovině s povzdechem. Protože obhajobu diplomové práce nakonec o rok odložil, získal čas na rozvinutí a nový pohled na celou sochu. Rozhodl se začít znovu a výtvarně celou práci změnit. Socha se posunula z objemového objektu složeného z desek ke konstrukci. Jednotlivé redukováné trojúhelníky jsou vytvořené svařenými jekly. Tato síťová konstrukce ale neopisuje konkrétní tvar konkrétní sochy jako je tomu například u některých soch sochaře Tomáše Medka. Konstrukce je

kostrou původního redukováného objemového objektu. Vzdušnost celou sochu zpevnila a ještě více abstrahovala. Jako velmi pozitivní vidím i to, že nové zpracování soše otevřelo možnost exteriérové prezentace. Na svařené soše bylo dost obtížné vyřešit detaily hrotů, ve kterých je socha spojená. Tyto detaily jsou vyřešené expresivní modelací tmelem. Do sochy se tak dostává nový prvek, který v původním modelu chyběl. Socha tak není jen modelem redukované polygonové sítě, ale dostává i nepředvídatelný expresivní výraz, který mění původní autorův záměr. Možná tak už ani nejde o zobrazení zla, ale o čistou abstraktní sochu.

Práci hodnotím stupněm A

Michal Gabriel